

Výhled naděje

Hošťálková 22. 8. 2021

Písně: 637, 366, 189, 673, 198

Čtení Písma: ep.Židům 11, 1 - 3. 29 - 40; ep.Jakuba 1, 2 - 12

Text kázání: ep.Jakuba 1, 12

Milí bratři a sestry,

na okraji Starého Zákona stojí knihy, které v Bibli většinou nejsou, protože nebyly zahrnuty do uzavřeného kanonického textu. Nazývají se „Apokryfy“, nebo také knihy „Deuterokanonické“. Mezi nimi jsou tři knihy Makabejské a v nich příběh, který vypráví o utrpení matky a jejích sedmi synů. Jako nepřátelé pohanské armády, která obsadila Judskou zemi, byli zajati, postaveni před krále a nuceni vzdát se svého Boha. K tomu nepřátelé přivedli také jejich matku. Věřili, že když bude hledět na utrpení svých dětí, sama jim domluví, aby se své víry vzdali. Stal se ale pravý opak. Její synové před jejíma očima, jeden za druhým v těžkých mukách umírali, ale umírali jako vítězové, z jejich úst byla slyšet jen slova jasného vyznání: **„Jsme připraveni raději zemřít než překročit zákony otců... Ty nás připravuješ o tento přítomný život, ale Král celého vesmíru nás vzkřísí k životu novému a věčnému... Údy, které ty odetneš, jsem dostal od Něj, mám naději, že je od Něj zase dostanu nazpět... Jen počkej a uvidíš jeho velkolepou sílu!“** A o matce čteme: **„V jediném dni viděla záhubu sedmi synů a nesla to srdnatě s nadějí v Hospodinu“** (2.Makab. 7.kap.).

Možná si dnes pomyslíme: *„Nebyla taková naděje a takové chování matky nějak nezodpovědné?“* Ona ovšem v sobě chovala vědomí o veliké ceně věčného, přicházejícího - a to je nesrovnatelné se všemi pozemskými, pomíjitelnými hodnotami. Přiznáváme, že takové pojetí života v nás dnes všelijak bledne, proto i ty otázky. Pán Ježíš Kristus v „kázání na hoře“ pověděl o jaké skutečné a věčné hodnoty, které přichází z Boží strany jako dar, se jedná: *„Chudým v duchu (pokorným) patří Království nebeské - plačící budou potěšeni - tiší (mírní) dostanou zemi - všichni, kteří hladoví po spravedlnosti, budou nasyceni - milosrdní dojdou milosrdenství - pokojní (mírumilovní) budou nazváni Božími dětmi - a těm, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost, patří již nyní Království Boží.“*

Právě výhled **naděje** - k tomu, co je před námi, co zní z Boží strany jako jisté zaslíbení a co nám je tedy dané - je to, co těm, kteří důvěřovali Bohu vždy dodávalo sílu přenést se přes všechno temné a bolestné, co nás jen v životě může potkat. Boží stálost a věrnost vůči jeho vlastnímu Slovu činí z této naděje jistotu a pevnou oporu v jakékoli životní situaci a zkoušce.

Přes toto poznání a vyznání, je v Bibli všechno to temné a těžké, co nás v našem životě tíží a bolí, bráno velmi vážně. A jestliže ona zmíněná matka a její synové něco tak ukrutného vydrželi, pak se zde jedná právě o onu Boží sílu, se kterou předtím možná ani neměli zkušenost. Vždyť čteme, že Ježíše Krista samého v temnotě nastupujících událostí Velkého Pátku *„přepadla hrůza a úzkost“* (Mk 14,33).

Potkalo nebo potkává také nás něco, co tvrdě zaútočilo na naši víru, co ji chtělo, porazit a zničit? Pak to není znamení toho, že nás náš Pán, nebeský Otec opustil a

my jsme nyní na všechno sami. Právě naopak: všechno to, co přichází - zármutek, utrpení, nemoc, zklamání - zkouší a prověřují naši víru, jestli je naše důvěra v Boha skutečná a spolehnutí na Něj opravdové. Víra se nedá jednoduše naučit jako násobilka nebo abeceda. Ke skutečné víře v Boha člověk dospívá na cestě, a ona znamená prostou dětskou důvěru v to, že nás náš Otec v nebi má rád, nikdy mít rád nepřestal a nepřestane. Takováto důvěra je také výsledkem zkušeností. A zkušenosti, ty zase děláme v našem obyčejném životě. Když třeba najednou přijdeme o něco do čeho jsme vkládali svou důvěru a naději, a když nám najednou nezůstane už nic jiného než důvěra v Jeho - Boží - Slovo; právě v té chvíli se dostáváme k okamžiku, kdy děláme zkušenost s Boží mocí a pomocí. Proto říká Jakub: „**Mějte z toho jen radost, když na vás přicházejí rozličné zkoušky**“.

Zkoušky většinou neodchází tak rychle, jako přichází. Nenechají se jednoduše zahnat - ani nějakým zbožným aktem. Chtějí být prostě neseny, tak, jako musela ona matka unést mučednickou smrt svých sedmi synů; tak, jako Pán Ježíš Kristus vzal na svá ramena kříž. Kdo v takové chvíli - v žalu, bolesti, nemoci, zklamání - vloží svou důvěru a své spoléhání na Boha, ten bude obdarován novou zkušeností a poroste v **trpělivosti** nebo **vytrvalosti**.

Být trpělivý znamená: zůstat pod nějakým břemenem, nést je. Znamená to, nenést to těžké a všelijak temné se skřípěním zubů, nevléci se s tím jako s neúnosným břemenem, ale vnitřně přisvědčit, to těžké vzít vědomě na svá ramena, nést to jako úkol, který je určen právě mě osobně a který mám, jako křesťan, zvládnout. Kdo takto rozumí břemeni svého života, ten se už nebude příliš znepokojovat a trápit těmi mnohými otázkami, které začínají známým slovíčkem „proč?“, ten bude pod tímto břemenem, nebo spíše úkolem, čím dál více hledět k tomu a růst z toho, co tento pozemský život překonává a bude mít před očima život, který Bůh, náš nebeský Otec připravuje pro připravené. „*Není přece nic, co by mohlo křesťana odloučit od Boží lásky.*“

Apoštol Jakub ovšem také ví, že to všechno se lépe řekne, než udělá. Aby člověk mohl vyrůst do takové trpělivosti (vytrvalosti) je mimořádně potřebná a nezbytná **moudrost** - také jako životní moudrost - ke které dospíváme na základě našich životních zkušeností. Proto také říká: „**Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, žádej ji od Boha, který štědře dává všem, bez výhrad a bude mu dána**“. „Modlitba“, nebo zde „žádost o moudrost“, nám má pomáhat k pochopení Boží cesty s námi. Smíme o ni prosit v důvěrném spolehnutí se na Ježíše Krista, vždyť On řekl: „**Proste a bude vám dáno - více než dovedete očekávat, jen když budete skutečně prosit**“. Jak to je?: „**Žádejte s důvěrou a bez pochybností**“.

Může se stát - nedej Bože - že nám v situaci zkoušky bylo nebo bude vzato všechno, na co lidé jinak spoléhají: peníze, majetek, dobré jméno, zdraví, životní síla, přátelé. Nezbude nám nic, než možnost cele se spolehnout na Boha. Odpověď tu obdrží jen ten, který právě toto udělá, který se cele - jako dítě - vloží do rukou svého Otce. Kdo se vydá tudy, z toho sice nebude ono tíživé břemeno ihned sejmuto, ale bude mu dán vzhled do jeho situace. Obdrží **Boží sílu** vydržet pod břemenem. To čím prochází, bude poznávat jako Boží uložený náklad. Jeho oči budou jasněji dohlédávat k tomu, co je pro něj připraveno **po** tomto čase, a utrpení v přítomném čase - vzhledem k „*otevřeným dveřím do věčného života, které před ním nikdo nemůže zavřít*“, se mu bude jevit menším. I Ježíš Kristus se, ve dnech před svým utrpením a smrtí, naléhavě modlil; a třebaže ani On nebyl ušetřen Velkého Pátku, skrze všechno temné viděl až k jasnému světlu Neděle Vzkříšení. „**At' si člověk, který pochybuje, nemyslí, že od Pána něco dostane.**“

Jakub také ví o největším nepříteli člověka, i toho, který s Bohem počítá - tím je bohatství, nadbytek, materiální statky. Lidské srdce je přirozeně přimknuto k pozemskému jmění a jeho hromadění, i tehdy když se v něm často zklame. Proto je člověk neustále znovu naléhavě a důrazně varován před vkládáním své naděje a důvěry do něčeho, co pomíjí tak rychle jako tráva v žáru slunce: **„at' myslí bohatý na své ponížení - vždyť pomine jako květ trávy“**.

Život křesťana je v Novém Zákoně často přirovnáván k závodu nebo zápasu - ke sportovnímu klání. Zde se nikdo nemůže předčasně radovat z výhry a užívat si jí. Tady platí, že závod nebo zápas musíme jednoduše přijmout i se vším tím těžkým a nepříjemným kolem nás. Nemůžeme vyhrát budeme-li se tomu všemu vyhýbat. Všecko, každou obtíž na sebe vědomě bereme. Jisté vítězství je pak přislíbeno tomu, který se pro všechny ty zkoušky a pokušení nenechá od Boha odvrátit, ale pevně se jej drží, ano, pokud je to možné, v lásce se k němu ještě více přivine.

Křesťan vlastně netouží po ocenění a odměně za svou zbožnost v životě tomto; dobře ví, že je na cestě. Jeho cesta ale není jednou velkou nejistotou, míří k cíli, který má své jasné obrysy. Touto cestou se pouštěli také naši předkové, kteří pro svou víru mnohé obětovali, třeba i vlastní život. Jestliže jdeme cestou Ježíše Krista, našeho Pána, který prošel smrtí, peklem a nad tím vším zvítězil svým slavným vzkříšením a vystoupením na nebe - jak vyznáváme, pak jdeme cestou naplnění zaslíbení, která platí také nám. On, náš Pán, nás na této cestě předešel, smíme jít za ním, následovat jej.

Proto závěrečné slovo apoštola Jakuba: **„Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřík života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.“**

Amen.